

til det gamle miljø efter endt behandling, men får et nyt livsindhold. Der skal med andre ord være noget at leve for, og disse sidste ting har vi været for dårlige til i Danmark.

Stoffrihed er kun forudsætningen for, at narkomanen bliver i stand til at gå i gang med den egentlige behandling. Det skal vi blive meget bedre til at efterleve, og derfor skal man fortsætte og forstærke de behandlingsmuligheder, der allerede eksisterer.

Det betyder ikke, at den danske narkopolitik er slået totalt fejl og må afløses af statsheroïn, men det betyder, at der er meget, der kan forbedres, og vi må erkende, at det er både dyrt, og det er langvarigt at få en narkoman ud af sit misbrug.

En anden myte er, at der findes narkomaner, der ikke kan behandles og er hinsides ethvert håb og derfor skal have statsheroïn. Men alle narkomaner kan behandles, for nogle kræver det bare mange år og flere forsøg, og der er mange gode eksempler på hårde narkomaner, der efter mange år i misbruget er blevet stoffrie – mennesker, som falder ind under den kategori, forslagsstillerne vil give statsheroïn. Og disse mennesker siger selv, at de ikke ville være blevet stoffrie med statsheroïn.

Som ekspertgruppen også gør opmærksom på i deres rapport, er den hollandske rapport også enig i, at gruppen af hårde heroïnmisbrugere er ikke permanent, men den ændrer sig hele tiden.

En tredje myte er, at der findes et columbusæg, der med ét kan løse narcoens gåde og få de hårdeste misbrugere ud af deres misbrug. Men statsheroïn er ikke det columbusæg, vi alle sammen gerne vil finde. Sandheden er, at der ikke findes løsninger, der kan rummes i et enkelt kampagneslogan på Ekstra Bladets sider. Når vi taler narcoafvænnning, så hjælper kun det lange, seje træk, som ikke giver stof til ret mange avisoverskrifter.

Den fjerde myte, jeg vil nævne, er en myte, som er under opbygning, nemlig at hvis man ikke siger ja til statsheroïn, så er det, fordi man lader moralen stå i vejen for fornuffen, og fordi man ikke vil erkende, at de hårdest ramte narkomaner ikke kan hjælpes på anden måde.

Det kan jeg klart afvise for Kristeligt Folkepartis vedkommende, det er ikke principielle og etiske overvejelser om, hvorvidt vi kan tillade, at staten bliver pushere osv., der får os til at gå imod statsheroïn. Det er derimod en dyb overbevisning om, at det ikke hjælper narkomaner-

ne, der lever et forfærdeligt og uværdigt liv på grund af stofafhængighed.

I Kristeligt Folkeparti mener vi, at succeskriteriet for stofbehandling skal være, at narkomanerne skal ud af deres misbrug. Deres nedværdigende liv stopper ikke, fordi de ikke behøver stjele eller prostituere sig for stoffet. Det nedværdigende liv stopper først i det øjeblik, deres liv ikke længere er styret af stofafhængighed.

Vi må ikke fratage misbrugerne håbet om en stoffri tilværelse ved at ordinere statsheroïn. Det er det værste, man kan gøre, og det er noget, man aldrig må gøre, tage håbet fra mennesker. Derfor stemmer Kristeligt Folkeparti nej til forslaget.

Kl. 20.15

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg vil også gerne starte med at tage afstand fra avisoverskriften i Ekstra Bladet, der hedder »Statsheroïn nu«, for jeg synes generelt, at den er med til at forplumre debatten og gøre, at vi ender i skyttegrave på hver sin side, hvor man kan råbe ad hinanden. Så det er jeg fuldstændig enig med fru Tove Videbæk i.

Men der blev også i mine ører sagt uhyrligheder heroppefra. For nogle kræver bare, at vi får flere forsøg. Er det o.k. i fru Tove Videbæks øjne, at en kvindelig narkoman, der har gennemgået 19 forsøg på det samme behandlingssted, også skal forsøge sig med den samme uvirksomme behandling for tyvende gang?

Så bliver der sagt, at det er et succeskriterium, at man bliver helt stoffri, og at det faktisk måske er nedværdigende – sådan hører jeg det – at man kan være i metadonbehandling gennem flere år. Jeg vil godt spørge fru Tove Videbæk, om det i hendes øjne er nedværdigende, at nogle mennesker, der har været i metadonbehandling i 15 år, faktisk har fået familie og arbejde og lever et ganske almindeligt liv, men stadig væk med en daglig metadonbehandling. Er det nedværdigende i fru Tove Videbæks øjne?

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Socialdemokratiets ordfører spørger, om jeg synes, at en kvinde, der har været igennem 19 forsøg, skal igennem det tyvende forsøg med den samme uvirksomme behandling: Bestemt nej, og så sandelig ikke!

Hun skal have en behandling, som hjælper, og det er ikke en behandling, som bare går ud